

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **Bc. I. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 17.3.2014, č. j. MSK 25303/2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 17.3.2014, č. j. MSK 25303/2014 a rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Dolní Benešov, č. j. R 18/2013 ze dne 9.1.2014 **se z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 3.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15.5.2014 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, č. j. MSK 25303/2014, kterým bylo rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Dolního Benešova č. j. R 18/2013 ze dne 9.1.2014 změněno tak, že ve výrokové části rozhodnutí byl text „...při svém ústním jednání dne 9.1.2014 rozhodla, že obviněná I. S....“ nahrazen textem: „...při svém ústním jednání dne 9.1.2014, za účastenství v řízení J. L., nar. X a

A. L., nar. X, oba bytem N. 304/22, K., oba v řízení zastoupeni Mgr. Tomášem Palou, advokátem, se sídlem advokátní kanceláře Veleslavínova 8, Opava, rozhodla, že obviněná I. S....“. Ve zbývajících částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně namítala, že nemůže souhlasit se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť má za to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav a kladou jí za vinu něco, co sama nezpůsobila. Uvedla, že pan L. o svém záměru ubytovávat Romy sám informoval své sousedy dávno předtím, než se to dozvěděla ona sama, přičemž v okamžiku, kdy údajně s tímto vyslovili nesouhlas, začal tvrdit, že nikdy nic takového neřekl. Předmětnou informaci nešířila na sociálních sítích, jak tvrdí pan L., o realizaci záměru pana L. se dozvěděla od své bývalé nadřízené Bc. I. U., která uvedla, že nikdo z města nemá zájem na realizaci tohoto záměru. Již v této chvíli byla informace „veřejným tajemstvím“. Poukazovala na to, že k prokázání těchto skutečností již správním orgánům navrhla provést důkaz výslechy svědků R. G. a M. F., jejichž písemná vyjádření správním orgánům předložila. Dále namítala, že výrok rozhodnutí žalovaného neobsahuje vymezení žádné příčinné souvislosti mezi odesláním e-mailu a ublížením na cti panu L. Odeslání e-mailu potvrdila (nikoli však ve znění a datování, jak je uvedeno v rozhodnutích), nicméně má za to, že samotné odeslání takového e-mailu ještě nenaplnuje skutkovou podstatu předmětného přestupku. Pokud byla odstartována nějaká kampaň vůči panu L., pak on v tom rozhodně není nevinně, když informaci sám občanům Kravař sděloval, mimochodem samotná „nenávistná kampaň“ nebyla nijak zkoumána či dokonce prokázána, o této hovořil pouze pan L. Má za to, že odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části týkající se subjektivní stránky skutkové podstaty. Dále uvedla, že správní orgány byly povinny prokázat společenskou nebezpečnost daného jednání a uvést, který právem chráněný zájem byl porušen, k čemuž dle jejího názoru nedošlo. Je přesvědčená, že v případě jejího jednání nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku podle § 2 zákona o přestupcích a správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že jednání žalobkyně bez dalšího porušilo či ohrozilo zájem společnosti, aniž by z její strany došlo k prokázání materiálního znaku přestupku.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán jednal v rozporu s ust. § 3 správního řádu, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z odůvodnění rozhodnutí není patrné, zda se správní orgán zabýval okolnostmi rozeslání zprávy, případnou relevantností či pravdivostí informace, vůbec není řešena skutečnost, kde a v jakou dobu byl pan L. uražen na své cti, když došlo k dokonání přestupku, v odůvodnění nebyly vůbec uvedeny důvody, pro které nebylo vyhověno jí navrženým důkazům. V rozhodnutích není vůbec vysvětleno, zda byl pan L. e-mailem skutečně uražen, nebo zda ho popudila až reakce okolí, tj. zda byl spíše vydán v posměch či zda spíše čelil určitému tlaku okolí. Není tedy postaveno najisto, jaké důkazy či jaké úvahy vedly správní orgán k závěru, že teprve předmětný e-mail spustil nenávistnou kampaň, v čem vůbec tato kampaň spočívala či jakým způsobem se projevovala a jak a v jaké intenzitě byl pan L. uražen či jak byla snížena jeho čest. Není tedy konkrétně vysvětleno, co je myšleno „celkovým posouzením“. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že informaci zasílala s vědomím či úmyslem ublížit panu L. Rozhodně nikoho nenaváděla k rozesílání tohoto e-mailu a rovněž se domnívá, že ze samotného textu e-mailu, který byl určen pouze jejím příbuzným, nelze učinit závěr, že by byl urážlivý či s úmyslem někomu způsobit újmu. Žalobkyni není jasné, z čeho správní orgány usuzují, že byla srozuměna s tím, že rozšíření e-mailové zprávy pana L. urazí, vydá v posměch a ublíží mu tak na cti.

Rovněž nesouhlasila s konstatováním správních orgánů, že e-mail měl charakter oficiální zprávy. Skutečnost, že byly v e-mailu uvedeny identifikační údaje týkající se jejího pracovního poměru, ještě nezakládá důvod se domnívat, že e-mail by měl mít takovýto charakter. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány obou stupňů zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť nedodržely požadavky uvedené v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, má za to, že v odůvodněních nejsou uvedeny všechny podklady a jejich návaznost na úvahy, a dále, že se správní orgány nevyjádřily ke každému podkladu jednotlivě, ale jen k některým, a to souhrně a nedostatečně. Tím došlo k zásahu do jejích procesních práv. Nad to se správní orgány nevypořádaly s jí navrženými důkazy. Např. v rozhodnutích nejsou vůbec uvedena čestná prohlášení svědků, která předložila, a ani není vysvětleno, proč z nich správní orgány nevycházely, případně schází odůvodnění, proč je neprovedly. V rozhodnutí je uvedeno, že v provedeném řízení byly pro posouzení skutku rozhodné podklady obsažené a doložené spisovým materiálem z vyšetřovacího spisu přestupku Policie ČR, obvodního odd. Kravaře pod č. j. KRPT-124320-3/PŘ-2013-070614. Žalobkyně má za to, že takto opatřené důkazy nelze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení, a protože takto správní orgán I. stupně postupoval, zatížil správní řízení neodstranitelnou vadou. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán I. stupně porušil správní řád v ust. § 71 odst. 3, neboť rozhodnutí vydal po uplynutí lhůty tam uvedené.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že není rozhodující, komu byl e-mail poslán, neboť výrokem se cítila uražena osoba odlišná od adresátů. Žalobkyně se k odeslání e-mailu přiznala, jak sama uvádí v žalobě. Žalovaný nepovažoval za důležité provést výslech žalobkyní označených svědků, neboť jejich výpovědi byly součástí spisového materiálu, tudíž s nimi byl správní orgán seznámen. Nicméně tyto důkazní prostředky nesnižují škodlivost činu žalobkyně, pouze dokazují, že informaci rozšiřoval sám pan L. Žalobkyně však nebyla nikterak oprávněna danou informací šířit dále, a to v pozici úřední osoby, ač jak uvádí, věc již byla veřejným tajemstvím. Informace sdělená pracovníci městského úřadu má jinou vypovídající hodnotu než informace sdělená běžnými občany města. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně byla uznána vinnou za rozšiřování informace prostřednictvím e-mailu, nikoliv na sociálních sítích. Dané nikdo za vinu žalobkyni nekladl.

K námitce žalobkyně, že neexistuje příčinná souvislost mezi odesláním jejího e-mailu a ublížením na cti panu L. žalovaný uvedl, že již ve svém rozhodnutí konstatoval, že není přípustné jednání spočívající v rozšiřování informace o stěhování Romů jako o hrozcím nebezpečí a využívat k této činnosti prostředků zaměstnavatele. Žalobkyně uvedla, že e-mail zaslala soukromě sesřenici a bratranci, kteří bydlí v blízkosti pana L.

Žalovaný je nucen konstatovat, že žalobkyně informaci poslala z úředního e-mailu osobám bydlícím v blízkosti pana L., a tím ohrozila zájem společnosti na klidném soužití občanů na daném místě. Odeslání takovéto zprávy má širší dopad, který může zasáhnout do života společnosti. Zpráva jako taková byla způsobilá objektivně vyvolat vůči panu L. negativní reakce, a tím panu L. způsobit těžkosti s tím spojené. Z objektivních důvodů se tedy pan L. mohl cítit danou zprávou uražen na cti. To, že pan L. sám začal obsahově shodné sdělení rozšiřovat před datem spáchání přestupku, neospravedlňuje žalobkyni k tomu, aby takto jednala sama ze své vůle, respektive se podílela na dalším šíření této informace. K nenávistné kampani žalovaný dodal, že není podstatné, zda se nějaká konala nebo ne, jelikož podmínkou urážky na cti není žádný

následek. Důležité je, zda se pan L. mohl objektivně cítit uražen na cti. Z daného důvodu správní orgán tuto negativní kampaň nezkoumal.

Žalovaný má za to, že škodlivost jednání žalobkyně byla dostatečně prokázána, protože se jednalo o zprávu zaslanou sociální pracovníci, obyvatelům žijícím v blízkosti předmětného domu, tedy se jednalo o cílené varování občanů, které může ohrozit zájem společnosti na klidném soužití sousedů. Oficiální charakter e-mailu byl prokázán, jelikož žalobkyně k jeho rozeslání využila prostředků, kterých používá při své činnosti jako zaměstnankyně městského úřadu.

Žalovaný se také neztotožnil s tvzením žalobkyně, že v jejím jednání nebyl naplněn materiální znak přestupku, tedy jeho společenská škodlivost. Zastává stanovisko, že tím, že informaci žalobkyně šířila, je dostatečně naplněna škodlivost činu, jelikož je obecně v podvědomí obyvatel přikládat větší význam zprávám pocházejícím z městského úřadu, než zprávám jiných lidí.

K námitce, že nebyly dodrženy požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož nebylo vyhověno žalobkyní předloženým návrhům na provedení důkazů a že správní orgán neodůvodnil, proč dané důkazy neprovedl a že správní orgán jednal v rozporu s § 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že okolnosti rozeslání zprávy, relevantnost a pravdivost informace, nejsou podstatné. Předmětem řízení bylo, zda se pan L. mohl daným e-mailem cítit uražen na cti. K danému není zapotřebí, aby byly uvedené okolnosti zjišťovány. Nebylo tedy třeba vyslýchat další svědky a dokazovat, že samotný pan L. informaci rozšiřoval, neboť bylo na panu L., komu informaci sdělí, nikoliv na žalobkyni. Žalobkyně nebyla povolána k tomu, aby informaci dále rozšiřovala formou oficiálního e-mailu. Správní orgán není povinen provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne. Provést je povinen jen ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož se žalobkyně k jednání před správním orgánem doznala a ve spise se nachází kopie předmětného e-mailu, nepovažoval správní orgán za podstatné předvolávat svědky k dalšímu výslechu.

K námitce žalobkyně, že jí není jasné, z čeho správní orgány usuzují, že byla srozuměna s tím, že rozšíření e-mailové zprávy pana L. urazí, žalovaný uvedl, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích není podstatný úmysl. Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, vzhledem k povaze tohoto činu, je však vyloučena nedbalost nevědomá. Jinými slovy, přestupku formou urážky na cti se dopouští pouze ten, kdo si může být pouze vědom, že jeho výrok v dané situaci, v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu může být urážlivý.

Žalovaný má za to, že žalobkyně minimálně vzhledem ke svému pracovnímu zařazení věděla, jaký vliv mají pro místní obyvatele zprávy o přistěhování Romů. K námitce žalobkyně, že v provedeném řízení byly pro posouzení skutku rozhodné podklady obsažené a doložené spisovým materiálem z vyšetřovacího spisu přestupku Policie ČR žalovaný uvedl, že nelze využít úředního záznamu policie o podaném

vysvětlení jako důkaz, ale jeho význam spočívá v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Dle § 51 odst. 1 správního řádu lze použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány v rozporu s právními předpisy. Úřední záznam Policie ČR byl pořízen v souladu se zákonem, a tudíž jej správní orgán vzal jako podklad pro posouzení skutku, jelikož dle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí i podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Porušení § 71 odst. 3 správního řádu žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval s tím, že k porušení lhůt došlo, ale daná skutečnost sama o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení níže uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně zjistil krajský soud následující pro věc významné skutečnosti. Dne 10.6.2013 se na Obvodní oddělení Policie ČR Kravaře dostavil pan J. L., který v rámci oznámení na neznámého pachatele do úředního záznamu o podání vysvětlení podal návrh na projednání přestupku proti neznámému pachateli, který o jeho osobě řší nepravdu, která přišla na facebook jeho dcery V. a syna J.L. ve znění „Pozor všem v K.!!!! Tento měsíc se do staré školy vedle Květeny od Raidy stěhují Romové z Ostravy-Přívozu (mediální kauza v televizi). Zatím jich má být 30 (tohle je oficiální počet, pravda bude určitě minimálně dvojnásobek). Zpráva je přímo od majitele nemovitosti, který již jedná se starostou Slezské Ostravy.“ Pan J.L. uvedl, že je majitelem domu na ulici P. z K. 5 v K.ch, v němž jsou celkem 3 byty a tyto on pronajímá náhodně různým lidem. Zpravidla to jsou dělníci. Mimo jiné v minulosti zde ubytoval i Romy, ale s těmito nebyl žádný problém. Text uvedený na facebooku jej urazil proto, že v minulosti cca před 5 lety se do místního kostela na ulici N. instalovaly nové zvony, tehdy jej tyto zvony natolik rušily, že si začal stěžovat a chtěl, aby zvony v noci byly vypnuty nebo ztlumeny. Na to farář zvony vypnul úplně a občané Kravař se mu začali mstít tak, že po něm plivali, vyhrožovali smrtí, poškodili mu auto apod. Tehdy nic nikde neřešil a nic neoznamoval. Na základě této zkušenosti dostal strach, že text na facebooku může občany Kravař navádět k opětovným věcem. Uvedl, že mu vadí, že se o něm píše na veřejných sítích, a to jej uráží a dále má strach o svůj majetek a svou rodinu.

Návrh na projednání přestupku byl postoupen Městskému úřadu v Kravařích. Krajský úřad Moravskoslezského kraje usnesením č. j. MSK 89620/2013 z důvodu vyloučení oprávněných úředních osob a vzhledem ke skutečnosti, že tajemník úřadu K. nemohl určit další osobu, která by mohla přestupek projednat, rozhodl o delegaci a pověřil projednáním přestupku Městský úřad Dolní Benešov. Před podáním vysvětlení byl pan J.L. správním orgánem I. stupně poučen o tom, že návrh na projednání přestupku je nutno doplnit, musí v něm být uvedeno, kdo přestupek spáchal, kdy byl přestupek spáchán a v čem se cítí být uražen na cti a uvést svědky.

25.11.2013 byl správnímu orgánu I. stupně doručen doplněný návrh na projednání přestupku a jako navrhovatelé jsou uvedeni J. L. a A. L., oba bytem K., N. 304. V návrhu je kromě jiného uvedeno, že dne 10.6.2013 byla pracovníci Městského

úřadu Kravaře, odboru sociálních věcí Bc. I. S. odeslána z její pracovní elektronické adresy X na blíže neurčené elektronické adresy, elektronická zpráva tohoto znění: „Pěkný den, jen Vám oznamuji, že tento měsíc se do staré školy vedle Květeny od Raidy stěhují Romové z Ostravy-Přívozu (mediální kauza ve televizi). Zatím jich bude 30 (tedy počítejte s dvojnásobkem). Zpráva je přímo od majitele nemovitosti, který již jedná se starostou Slezské Ostravy.“

Výše uvedená zpráva se následně začala šířit mezi občany města Kravaře prostřednictvím sociální sítě facebook, kde ji rozšiřoval např. R. G. Navrhovatel J. L. se o šíření uvedené zprávy dozvěděl dne 10.6.2013 ve večerních hodinách telefonicky od své manželky navrhovatelky A.L. Navrhovatel J. L. se v té době zrovna nacházel na schůzi Klubu podnikatelů v Kravařích, jehož je členem, kde byl vystaven posměchu ostatních členů klubu, byl označován jako „cikánský baron“ a bylo mu vytýkáno, že si vylepšuje svou finanční situaci na úkor Romů.

V souvislosti s rozšířením shora uvedené zprávy, byli navrhovatelé v následujících dnech vystaveni nepříjemným reakcím ze strany jejich spoluobčanů v Kravařích, kdy např. navrhovatelce A. L. nebylo při nakupování v obchodě odpovídáno na pozdrav, když nakupovala větší množství potravin na rodinnou oslavu, byla vystavena poznámkám typu „to se vám to nakupuje a žere za cikánské peníze“ nebo si před ní lidé odplivovali. Rozšíření uvedené zprávy vyvolalo i nepříjemné reakce sousedů, kteří navrhovatelce A. L. vyčítali, že kvůli nim budou nuceni zřídít domobranu.

Navrhovatel J. L. byl pak v souvislosti s rozšířením zprávy různě osočován, bylo mu nadáváno, což vedlo k omezení jeho sociálního kontaktu. Výrazně se zhoršila pronajimatelnost bytů ve výše označeném bytovém domě. Oběma navrhovatelům bylo občany Kravař v souvislosti s jejich dřívějšími stížnostmi na hluk kostelních zvonů, jež vedly k jejich nepoužívání, vyčítáno, že jim kostelní zvony vadily, ale nastěhovat do obce Romy jim nevadí.

Přestože se oba navrhovatelé snažili všem vysvětlovat, že obsah rozšířené zprávy není pravdivý, nikdo jim nevěřil, když všichni argumentovali tím, že zpráva byla odeslána z oficiální elektronické adresy pracovnice městského úřadu a jedná se tedy o oficiální sdělení Městského úřadu Kravaře, o němž nemají důvod pochybovat. Oba navrhovatelé se považují za osoby postižené jednáním pachatele přestupku, za něhož označují Bc. I. S. Předmětnou zprávou jim ublížila na cti tím, že je urazila a vydala v posměch, když obsah takto rozšířené zprávy se nezakládal na pravdě, což navrhovatele urazilo a vyvolalo nepříjemné reakce spoluobčanů vůči navrhovatelům včetně posměchu.

Rozhodnutím Komise pro projednávání přestupků města Dolní Benešov ze dne 9.1.2014 byla žalobkyně uznána vinnou tím, že dne 11.6.2013 jako pracovnice Městského úřadu v Kravařích odeslala e-mail s informací „pan L. je chce ubytovat, pěkný den, jen vám oznamuji, že tento měsíc se do staré školy vedle Květeny od Raidy stěhují Romové z Ostravy-Přívozu. Zatím jich bude 30 (tedy počítejte s dvojnásobkem). Zpráva je přímo od majitele nemovitosti, který již jedná se starostou Slezské Ostravy.“ Správní orgán dovodil, že tímto jednáním došlo k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustí, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí. Žalobkyni byla uložena pokuta v částce 500,- Kč a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

Navrhovatelé J. L. a A. L. v písemném vyjádření k odvolání uvedli, že předmětná elektronická zpráva jim ublížila na cti tím, že je urazila a vydala v posměch, když obsah takto rozšířené zprávy se nezakládal na pravdě, což navrhovatelé urazilo a vyvolalo nepříjemné reakce spoluobčanů včetně posměchu. V souvislosti s rozšířením předmětné zprávy byli v následujících dnech vystaveni nepříjemným reakcím ze strany jejich spoluobčanů v Kravařích, kdy navrhovatelce L. sousedé vyčítali, že kvůli nim budou nuceni zřít domobranu, J. L. bylo nadáváno, což vedlo k omezení jeho sociálních kontaktů, výrazně se zhoršila pronajímatelnost bytů ve výše označeném bytovém domě a občany Kravař jim v souvislosti s dřívějšími stížnostmi navrhovatelů na hluk kostelních zvonů bylo vyčítáno, že kostelní zvony jim vadily, ale nastěhovat Romy do obce jim nevadí. V příčinné souvislosti s rozesláním urážlivé a v posměch vydávající elektronické zprávy obviněnou z přestupku, objektivně utrpěla jejich čest a vážnost v rámci obce, v níž dlouhodobě žijí, což se projevilo popisovanou nevraživostí a změnou chování jejich spoluobčanů vůči nim, což oba subjektivně pociťují dodnes. Mají za to, že obviněná z přestupku musela být přinejmenším srozuměna s tím, jakou reakci rozesláním nepravdivé a neověřené zprávy mezi občany města Kravaře vyvolá, přičemž nelze vyloučit, že takové reakce vůči navrhovatelům přímo vyvolat chtěla. Zájmem chráněným zákonem je u přestupku dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích s ohledem na jeho zařazení pod kategorii přestupků proti občanskému soužití právě zájem na klidném a spořádaném soužití mezi občany. V souvislosti s jednáním obviněné z přestupku je však zřejmé, že rozesláním předmětné elektronické zprávy do klidného a spořádaného soužití mezi navrhovateli a ostatními občany města Kravaře zasáhla, o čem jednoznačně svědčí navrhovateli popisované reakce jejich spoluobčanů poté, co byly nepravdivé informace obviněnou z přestupku mezi tyto rozšířeny.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 17.3.2014, č. j. MSK 25303/2014 a napadené rozhodnutí změnil ve výrokové části tak, že text „při svém ústním jednání dne 9.1.2014 rozhodla, že obviněná I. S....“ nahradil textem „při svém ústním jednání dne 9.1.2014, za účastenství v řízení J. L., nar. X a A. L., nar. X, oba bytem K., N. 304/22, oba v řízení zastoupeni Mgr. Tomášem Palou, advokátem se sídlem Opava, Veleslavínova 8, rozhodla, že obviněná I. S....“ a ostatní výrokové části napadeného rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný správní orgán předně učinil závěr, že správní orgán I. stupně provedl všechny relevantní důkazy, které se nabízely, a vyhodnotil je v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný uvedl, že při posuzování závažnosti skutku vycházel především z dikce § 2 přestupkového zákona, který vymezuje pojem přestupku, jeho materiální znaky a formální znaky s tím, že všechny tyto znaky musí být naplněny současně. Konstatoval, že přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona se dopustí ten, kdo jiného urazí na cti nebo vydá v posměch. Přestupek lze spáchat nejen slovním nebo písemným výrokem (projevem), ale i jiným skutkem (např. posunkem, vyobrazením). Podmínkou je, že výrok nebo jiný skutek je urážlivý nebo zesměšňující a pachatel o této skutečnosti věděl, že jím bylo jinému ublíženo na cti a zavinění pachatele zahrnuje jak učiněný výrok, tak jeho důsledek, byť z nedbalosti. Dle názoru žalovaného není přípustné jednání spočívající v rozšiřování informací o „stěhování“ Romů jako o hrozícím nebezpečí a využívat k této činnosti prostředků zaměstnavatele, navíc v pozici vedoucího úředníka na úseku sociálních záležitostí. Jednání žalobkyně považoval žalovaný o to škodlivější, že se ho dopustila v podstatě jako osoba ve speciálním postavení, což je okolnost přitěžující při ukládání

sankce a při vyhodnocování společenské škodlivosti. Uvedl, že jiná situace by byla v případě běžného občana, novináře, osoby politicky činné nebo sociálního úředníka.

Společenská škodlivost jednání žalobkyně je dle žalovaného dána samotnou podstatou jejího jednání, kdy si musela být vědoma následků svého jednání, zejména s ohledem na reakci občanů na takový typ zpráv a změně nahlížení občanů města Kravaře na osoby navrhovatelů, respektive navrhovatele, zdůraznil, že nebyla odeslána zpráva se soukromým přesahem (např. urážka mezi sousedy či příbuznými), která nemůže mít širší dopad, ale zpráva, která objektivně bez dalšího může zasáhnout do života společnosti.

Jednání žalobkyně dle názoru žalovaného ohrožuje zájem společnosti na klidném a harmonickém soužití občanů na daném místě, tedy ve městě Kravaře, když tento zájem společnosti je narušen rozesláním zprávy, která může objektivně vyvolat negativní reakce vůči navrhovateli. Uvedl, že reakce občanů na podobný typ zpráv je mu známa a nejedná se o skutečnost, která by musela být složitě prokazována. Námitky žalobkyně, že navrhovatel pan L. sám začal obsahově shodné sdělení rozšiřovat před datem spáchání přestupku, dle názoru žalovaného neospravedlňuje žalobkyni k tomu, aby takto jednala sama ze své vůle, respektive se podílela na dalším šíření této informace. Námitky žalobkyně uvedené v odvolání proto žalovaný považoval za nedůvodné. Žalovaný poukázal i na nedostatky činnosti správního orgánu I. stupně, jež ovšem nemají přímo vliv na napadené rozhodnutí správního orgánu s tím, že správní orgán I. stupně porušil § 71 odst. 3 správního řádu s tím, že lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet dne 28.6.2013 a rozhodnutí bylo vydáno až dne 14.1.2014, tedy po zákonem předpokládané lhůtě.

Podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch.

Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Přestupkem tedy je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné.

Krajský soud konstatuje, že pojmovým znakem přestupku ublížení na cti podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, je sdělení údaje urážlivého nebo zesměšňujícího ve vztahu ke konkrétní fyzické osobě, který je způsobilý ohrozit jeho vážnost, čest a dobrou pověst u spoluobčanů.

Skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích lze naplnit různými formami jednání, podmínkou však vždy je, aby výrok či jiný skutek byl urážlivý nebo zesměšňující a že jím bylo jinému ublíženo na cti. Soud dospěl k závěru, že v dané věci nebyly naplněny formální a materiální znaky přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Dle názoru krajského soudu, tvrdili-li navrhovatelé na projednání přestupku J. L. a A. L., že se cítí uraženi na cti jednáním žalobkyně, spočívajícím dle jejich tvrzení v tom, že o J. L. šíří informaci, že ve své nemovitosti hodlá ubytovat Romy, má krajský soud za to, že občan, který je tolerantní vůči jinému etniku se touto informací – a vůbec nezáleží na tom, zda je či není pravdivá – nemůže cítit uražen na cti a nikdy ji nemůže vnímat tak, že může snížit jeho vážnost a úctu u spoluobčanů a nemůže být způsobilá ohrozit jeho čest, urazit jej nebo vydat

v posměch. Případné negativní reakce občanů města Kravaře na tuto informaci o „stěhování Romů jako o hrozícím nebezpečí“, je projevem jejich etnické nesnášenlivosti. Jednáním žalobkyně vůči navrhovatelům J. a A.L. skutková podstata přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích naplněna nebyla.

Pro úplnost ovšem krajský soud na tomto místě uvádí, že společenská škodlivost jednání žalobkyně spočívá v tom, co žalovaný konstatoval v odůvodnění rozhodnutí, totiž že není přípustné jednání spočívající v rozšiřování informací o „stěhování Romů“ jako o hrozícím nebezpečí a navíc využívat k této činnosti prostředků zaměstnavatele. Krajský soud ovšem zdůrazňuje, že toto jednání žalobkyně, které nepochybně vykazuje znaky projevu rasové intolerance a je nebezpečné a škodlivé, předmětem kvalifikace jednání žalobkyně jako přestupku v dané věci nebylo. Podkladem pro zahájení řízení o přestupku byl totiž návrh podaný J. a A. L., v němž popsany skutkový stav tvrzeného jednání žalobkyně, jímž se dle navrhovatelů měla dopustit přestupku ublížení na cti, je zcela odlišný.

Krajský soud jako nezákoná v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zrušil rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 3.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku z důvodu plného procesního úspěchu žalobkyně, přičemž náklady sestávají ze soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.4.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně